

УДК 332.1:338.45

Поліщук Вадим,
кандидат економічних наук, Луцький національний технічний університет,
доцент кафедри фінансів, банківської справи та страхування;
м. Луцьк, e-mail: vadym.polischuk2@gmail.com

Ищук Леся,
кандидат економічних наук, Луцький національний технічний університет,
доцент, доцент кафедри фінансів,
банківської справи та страхування;
м. Луцьк, e-mail: mi-agent@ukr.net
<https://doi.org/10.29038/2411-4014-2018-03-73-79>

ФІНАНСОВЕ СТИМУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОГО РОЗВИТКУ СУБ'ЄКТІВ ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ РЕГІОНУ

У статті досліджено фінансове забезпечення використання інноваційно-інвестиційного потенціалу сталого розвитку регіону. Визначено інноваційно-інвестиційну політику та суб'єктів інноваційної діяльності (інноваторів). Покращено розуміння сутності взаємозв'язку основних понять стимулювання сталого розвитку регіону. Досліджено форми фінансового забезпечення суб'єктів регіону, що стосуються природокористування. Визначено основні напрями подолання існуючих проблем у розвитку суб'єктів, котрі виконують діяльність, пов'язану з природокористуванням і досягненням сталого розвитку регіону. Удосконалено суть інноваційної моделі економічного розвитку регіонів України. Відзначено зв'язок інвестиційно-інноваційного стимулювання сталого розвитку регіону з різними видами фінансових відносин регіонів.

Ключові слова: інноваційно-інвестиційний розвиток, природокористування, фінансове стимулювання, соціоеколого-економічна система, сталий розвиток регіону.

Полищук Вадим,
кандидат экономических наук, Луцкий национальный технический университет,
доцент кафедры финансов, банковского дела и страхования;
г. Луцк, e-mail: vadym.polischuk2@gmail.com

Ищук Леся,
кандидат экономических наук, Луцкий национальный технический университет,
доцент кафедры финансов,
банковского дела и страхования;
г. Луцк, e-mail: mi-agent@ukr.net

ФИНАНСОВОЕ СТИМУЛИРОВАНИЕ ИННОВАЦИОННО-ИНВЕСТИЦИОННОГО РАЗВИТИЯ СУБЪЕКТОВ ПРИРОДОПОЛЬЗОВАНИЯ РЕГИОНА

В статье исследуются финансовое обеспечение использования инновационно-инвестиционного потенциала устойчивого развития региона. Определяются инновационно-инвестиционная политика и субъекты инновационной деятельности (инноваторы). Улучшено понимание сущности взаимосвязи основных понятий стимулирования устойчивого развития региона. Исследуются формы финансового обеспечения субъектов региона, имеющих отношение к природопользованию. Определяются основные направления преодоления существующих проблем в развитии субъектов, осуществляющих деятельность, связанную с природопользованием и достижением устойчивого развития региона. Усовершенствована суть инновационной модели экономического развития регионов Украины. Отмечается связь инвестиционно-инновационного стимулирования устойчивого развития региона с различными видами финансовых отношений регионов.

Ключевые слова: инновационно-инвестиционное развитие, природопользование, финансовое стимулирование, социоеколого-экономическая система, устойчивое развитие региона.

Polishchuk Vadym,
PhD in Economics, Lutsk National Technical University,
Associate Professor of the Department of Finance, Banking and Insurance;
Lutsk, e-mail: vadym.polischuk2@gmail.com

Ishuk Lesia,
PhD in Economics, Lutsk National Technical University
Associate Professor,
Associate professor of the department of finance, banking and insurance;
Lutsk, e-mail: mi-agent@ukr.net

FINANCIAL STIMULATION OF INNOVATION AND INVESTMENT DEVELOPMENT OF REGIONAL NATURALIZATION SUBJECTS

The purpose of the article is to elucidate the essence of financial incentives for innovation and investment development of environmental entities in the region.

The organizational and economic mechanism of using the innovative and investment potential of sustainable development, provides for planning, financial provision, state regulation and stimulation, control of the innovative and investment potential of sustainable development.

Financial support for sustainable development is based on financial resources of foreign and domestic investors, as well as other sources (this can be both budget expenditures and innovation activities of strategically important sectors of the economy, as well as funds of business entities and households)

The structure of financial security includes four forms, based on financing systems: self-financing – is to ensure the reproduction of production from the region's own financial resources. The positive side of this form of financial support is to make the most efficient use of available resources by speeding up the terms of their circulation; lending is the main form of financial support for the socio-ecological and economic needs of the region through temporary use of borrowed resources. It is implemented on the principles of payability, repayment, time and material security of loans. Lending allows the use of the same financial resources to various business entities, accelerates their turnover and contributes to an increase in the efficiency of activities, and as a result – significant savings in social capital are achieved; budgetary allocations are state financing in the form of interbudgetary transfers; investment as a form of financial security is realized on the basis of investments – long-term investments in the economy, social and environmental spheres.

The financial provision of policies to promote sustainable development in the region is a focused process involving attracting, distributing and reallocating funds to finance incentive measures to achieve the social, economic and environmental goals of the region, with the main objective being to achieve sustainable development in the region, with all the signs of sustainability. The main subjects of financial support for the policy of stimulating sustainable development of the region are: economic entities in the region, state and regional authorities and households.

Key words: innovation and investment development, nature management, financial stimulation, socio-ecological-economic system, sustainable development of the region.

Постановка проблеми. Поступове вичерпання запасів традиційних ресурсів і збільшення їх цін, розгортання жорсткої конкурентної боротьби на міжнародних ринках факторів виробництва в умовах постійного зростання й ускладнення кінцевих та проміжних потреб суспільства унеможливило економічний розвиток завдяки застосуванню екстенсивних чинників. На сучасному етапі розвиток інноваційно-інвестиційної сфери в Україні можна охарактеризувати як такий, що не відповідає світовим тенденціям. Сьогодні економіка, яка здатна до прискореного оновлення основних фондів, технологій, продукції, ефективного підвищення швидкості поширення й взаємодії новітніх досягнень науки та техніки, досягає перспективної конкурентоспроможності [8].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Над питаннями фінансового стимулювання інноваційно-інвестиційного розвитку суб'єктів природокористування регіону займалися такі вчені, як І. К. Бистряков, З. В. Герасимчук, В. О. Гусев, В. В. Круглякова, Л. В. Левковська, Ю. В. Лимич, О. О. Мужилко, О. А. Петрух, В. В. Пилипів, В. Г. Поліщук, М. І. Стегней, А. Л. Флегантова, М. А. Хвесик, З. В. Юринець та ін.

Виділення не вирішених раніше питань, що є частиною загальної проблеми, яка досліджується в статті. Учені, котрі займалися питаннями фінансового стимулювання природокористування регіону чи інноваційно-інвестиційного розвитку суб'єктів регіону, зробили значний внесок у розвиток науки, проте питання фінансового стимулювання інноваційно-інвестиційного розвитку суб'єктів природокористування регіону варто розглянути згідно з новими баченнями вітчизняної та зарубіжної наукової думки, зокрема в контексті механізму фінансового стимулювання інноваційно-інвестиційного розвитку суб'єктів природокористування регіону.

Формулювання мети статті (постановка завдання). **Мета роботи** – з'ясування сутності фінансового стимулювання інноваційно-інвестиційного розвитку суб'єктів природокористування регіону.

Виклад основного матеріалу. Стійке економічне зростання країни в умовах глобальних фінансово-економічних викликів може бути забезпечене лише досягненням на довготривалий період, розширенням галузевих сегментів внутрішнього й зовнішнього ринків завдяки конкурентоспроможності національної економіки в цих сегментах.

На досягнення конкурентоспроможності економіки та отримання соціально-економічного ефекту націлена модель інноваційного розвитку. Для аргументації цього достатньо розкрити соціально-економічну категорію «інновація», яка, за Й. Шумпетером, визначається як необхідна виробнича функція, зумовлена змінами факторів виробництва, ресурсів або їх комбінації. У сучасному прочитанні це зводиться до комбінації таких складників:

- запровадження нової продукції, товару, послуги (нового виду або невідомого для споживача, тобто виготовлення нового блага або створення нової якості того чи іншого блага);
- застосування нової технології виробництва, запровадження для цієї галузі невідомого методу (способу) виробництва, надання нових видів послуг, в основу чого необов'язково покладено новітнє наукове відкриття, але може включати також новий спосіб використання відомих речей, що надає суспільний або економічний ефекти;
- відкриття та засвоєння нового ринку споживання продукції, при цьому незалежно від існування цього ринку раніше;
- використання нових енергетичних ресурсів, матеріалів, видів сировини, а також джерел їх постачання, при цьому незалежно від факту існування цих джерел, чи вони раніш не приймалися до уваги або вважалися недоступними чи їх планувалося тільки створити;
- упровадження нової організації якогось виробничого, управлінського процесу, організаційної структури або їх удосконалення;
- підлив монополії конкурентів або створення монопольних умов для виробництва новітньої власної продукції підприємства [2].

На думку вітчизняного економіста В. Федоренка, найбільш прийнятним підходом для прикладного використання є вузький підхід до визначення інновацій, який урахує науково-технічний та економічний аспекти. Це пояснюється визначальною роллю науково-технічних проблем у виконанні соціально-економічних, господарських завдань як на підприємствах, так і в національному господарстві в цілому [7].

Від розвитку інноваційно-інвестиційного процесу залежать практично всі сторони господарювання. За динамікою його розвитку можна судити про темп і характер відтворення, незалежно від форм господарського устрою й суспільного ладу окремої держави. Як тільки послаблюється роль інвестиційного процесу, на думку З. В. Юринця, відразу ж виникає стагнація в економіці, яка в подальшому спричинить процеси руйнування економіки та, насамперед, її головної складової частини – виробничого й економічного потенціалу. Масштаб упровадження у виробництво новітніх досягнень науки та техніки залежить від активності інвестиційного процесу, тобто від того, наскільки забезпечується високий темп науково-технічного прогресу й, отже, підвищується продуктивність праці [8].

Цілісність функціонування соціо- та еколого-економічної системи забезпечується єдністю її основних складників: екології людини й середовища перебування (простору), а також економіки і продуктивних сил. У такому разі, як уважає М. А. Хвесик, мета економіки орієнтована на регулювання й забезпечення збалансованого функціонування соціоеколого-економічної системи в цілому. Це визначає інтегративну роль економіки та робить її однаково наближеною до всіх інших цільових орієнтирів [4].

Питання забезпечення сталого розвитку за рахунок активної інноваційної діяльності є ефективним лише тоді, коли відбувається відповідно до державних стратегічних планів, пріоритетів інноваційної діяльності держави, регіонів й адміністративно-територіальних утворень.

Проголошена інноваційна модель економічного розвитку України передбачає реалізацію стратегії розвитку національної економіки, спрямованої на істотне підвищення її ефективності, зростання ВВП за допомогою цілеспрямованої діяльності зі створення, освоєння у виробництві й просування на ринок технологічних, організаційно-управлінських інновацій. За роки незалежності в Україні започатковано трансформаційні процеси в науково-технологічній та інноваційній сферах. Проте темпи розбудови сучасного формату останньої сьогодні є занадто низькими.

Досвід багатьох розвинених країн свідчить, що для забезпечення інноваційного розвитку державі потрібно здійснювати кредитну підтримку, бюджетне фінансування, податкове стимулювання тощо.

Сучасна вітчизняна економічна політика, на думку М. І. Стегня, повинна ґрунтуватися на інноваціях, що забезпечить можливість ефективного розвитку економічних відносин та прискорення інтеграції економіки держави у світове господарство з високим рівнем конкуренції, де екстенсивна модель господарювання вже вичерпала свої можливості [5].

Інноваційно-інвестиційну політику, яку проводить держава, потрібно вважати успішною, якщо вона забезпечує збалансованість інтересів сторін – інноваторів та інвесторів. Суб'єктами інноваційної діяльності (інноваторами) є фізичні і юридичні особи, які вкладають власні чи позичкові кошти в реалізацію інноваційних проєктів. Суб'єкти інвестиційної діяльності (інвестори) – уповноважені органи, фізичні та юридичні особи, які приймають рішення стосовно вкладення власних, позичених і залучених коштів, майнових й інтелектуальних цінностей в об'єкти інвестування.

Результатом спільної діяльності інвесторів та інноваторів й одночасно об'єктом, на який спрямовано інноваційно-інвестиційний процес, є інтелектуальний продукт. Він об'єктивується у двох формах: у формі споживної вартості та вартості. Країна отримує високу сукупну споживну й грошову вартість від новостворених інвестиційних продуктів за умови існування ефективно діючих інститутів у сфері інноваційно-інвестиційної діяльності. Як свідчить міжнародна практика, високу результативність забезпечують, зокрема, бізнес-інкубатори (локальні інноваційні центри). Для розвинутих країн показовою є налагоджена дія механізмів взаємодії держави, освіти, науки, виробництва, фінансово-кредитних установ і локальних інноваційних центрів.

Важливість дослідження проблеми участі держави у формуванні інноваційно-інвестиційного потенціалу зумовлюється, як слушно зауважує А. Л. Флегантова, роллю останнього в забезпеченні економічного розвитку: 1) інвестиції чинять безпосередній вплив на формування сукупного попиту, оскільки вони є його складовою частиною; 2) інноваційний розвиток неможливий без зростання цільових капіталовкладень (витрат на науково-дослідні та дослідно-конструкторські розробки); 3) упровадження інновацій і рух інвестиційних коштів, пов'язаних із цим, викликає коливання ринкової кон'юнктури та зумовлює циклічність економічної динаміки; 4) стратегія інноваційного розвитку, визначена державою, є успішною за умови ефективного фінансового стимулювання, що забезпечується мобілізацією інвестиційних ресурсів із різних джерел й активізацією приватного капіталу [6].

Організаційно-економічний механізм використання інноваційно-інвестиційного потенціалу сталого розвитку передбачає планування, фінансове забезпечення, державне регулювання та стимулювання, контроль інноваційно-інвестиційного потенціалу сталого розвитку.

Важливу роль у реалізації інноваційно-інвестиційного потенціалу сталого розвитку відіграє державна підтримка такого розвитку, яка може здійснюватися відповідно до таких напрямів, як цінове регулювання інновацій та інноваційної діяльності.

Відповідно, стратегічне планування інноваційного розвитку і його інвестиційне забезпечення передбачає, по-перше, урахування можливостей та загроз зовнішнього середовища; по-друге, дає змогу оцінити переваги й недоліки внутрішнього сталого розвитку відповідно до економічного, соціального та екологічного напрямів.

Взаємозв'язок основних понять стимулювання сталого розвитку регіону полягатиме в такому. Потреби й інтереси регіону визначаються на основі аналізу та оцінки стану сталого розвитку регіону. Потреба – це необхідність досягнути бажаного стану, зокрема сталого розвитку регіону. Рушійною силою в досягненні цього стану регіону є застосування стимулів і мотивів через спонукання інтересів. Мотивація сталого розвитку регіону – це процес створення умов для соціоеколого-економічної діяльності господарюючих структур та їх спонукання в регіоні на предмет гармонізації соціальної, економічної й екологічної складових частин регіону та їх рівновагомості з метою активізації потенційних можливостей регіону безпечно функціонувати, нарощуючи його конкурентні переваги застосуванням стимулів і мотивів. Дію стимулів та мотивів спрямовано на суб'єкти та об'єкти сталого розвитку регіону. Суб'єктами є, на думку В. Г. Поліщука, регіональні органи влади, а об'єктами – процес соціоеколого-економічної діяльності господарюючих структур у регіоні. Активна діяльність суб'єктів сталого розвитку регіону в напрямі досягнення визначених цілей повинна реалізовуватися через систему інструментів стимулювання сталого розвитку регіону. Об'єкти господарювання під дією стимулів і мотивів мають обирати такі напрями своєї діяльності, які будуть спрямовані на досягнення сталого розвитку регіону [1].

Фінансове забезпечення використання інноваційно-інвестиційного потенціалу сталого розвитку пов'язане з формуванням цільових грошових фондів у достатньому розмірі та їх ефективне використання.

Фінансове забезпечення сталого розвитку ґрунтується, як уважає Ю. В. Лимич, на фінансових ресурсах іноземних і вітчизняних інвесторів, а також інших джерел (це можуть бути як бюджетні видатки на інноваційну діяльність стратегічно важливих галузей економіки, так і кошти суб'єктів господарювання й домогосподарств) [3].

Фінансові складники організаційно-економічного механізму регулювання інноваційно-інвестиційного потенціалу сталого розвитку спрямовані на створення сприятливого інвестиційного середовища для розвитку інноваційної діяльності через запровадження банківського кредитування, пільгове кредитування суб'єктів інноваційного бізнесу, державне субсидювання, лізинг, тренінги з фінансових питань для працівників інноваційних підприємств.

Податкові інструменти передбачають оптимізацію кількості податків для інноваційних підприємств, надання податкових пільг під конкретні проекти, які спрямовані на розв'язання регіональних і соціальних проблем, інвестування в інноваційну діяльність.

До структури фінансового забезпечення входять чотири форми, що засновані на системах фінансування:

– самофінансування – це забезпечення відтворення виробництва за рахунок власних фінансових ресурсів регіону. Позитивною стороною цієї форми фінансового забезпечення є максимально ефективне використання наявних ресурсів за рахунок прискорення термінів їх кругообігу;

– кредитування – це головна форма фінансового забезпечення соціоеколого-економічних потреб регіону за рахунок тимчасового використання позикових ресурсів. Воно здійснюється за принципами платності, поверненості, тимчасовості й матеріального забезпечення кредитів. Кредитування дає змогу використовувати одні й ті самі фінансові ресурси різними суб'єктами господарювання, що прискорює їх оборот і сприяє підвищенню ефективності діяльності та, як наслідок, досягається значна економія суспільного капіталу;

– бюджетні асигнування – це державне фінансування у формі міжбюджетних трансфертів;

– інвестування як форма фінансового забезпечення реалізується на основі інвестицій – довгострокових укладень капіталу в економіку, соціальні й екологічні сфери.

Основою організаційно-фінансового механізму є законодавча база, яка визначає відносини держави та регіонів і відповідні організаційні структури управління соціально-економічними процесами. На сучасному етапі сталого розвитку держава через законодавчу базу проводить політику, спрямовану на підвищення економічної самостійності територій.

Фінансове забезпечення політики стимулювання сталого розвитку регіону – це цілеспрямований процес, що полягає в залученні, розподілі та перерозподілі коштів для фінансування стимуляційних заходів із метою досягнення соціальних, економічних й екологічних цілей регіону, причому головна мета полягає в досягненні сталого розвитку регіону з дотриманням усіх ознак сталості. Основними суб'єктами фінансового забезпечення політики стимулювання сталого розвитку регіону виступають суб'єкти господарювання регіону, державні та регіональні органи влади й домогосподарства. Відповідно до цього об'єктами фінансового забезпечення виступатимуть фінанси суб'єктів господарювання регіону, державні фінанси та фінанси домогосподарств регіону.

До основних ланок фінансового забезпечення політики стимулювання сталого розвитку регіону в межах фінансів суб'єктів господарювання належать фінанси установ соціальної сфери, що діють у регіоні (кошти, що належать суб'єктам господарювання регіону, що не займаються комерційною діяльністю), фінанси комерційних підприємств усіх форм власності, що діють у регіоні (кошти всіх суб'єктів господарювання, що діють у регіоні й у своїй діяльності націлені на тримання прибутку), фінанси громадських установ та добродійних фондів, що діють у регіоні (кошти суб'єктів господарювання, котрі займаються громадською діяльністю). До державних фінансів регіону варто віднести зведений бюджет регіону, державний регіональний кредит та кошти державних цільових фондів, що діють у регіоні.

Інвестиційно-інноваційне стимулювання сталого розвитку регіону має бути спрямоване на створення в кожному регіоні оптимальних за структурою основних фондів, виробничих потужностей і соціально-культурної бази, а також відновлення довілля з використанням інноваційних розробок. Цей напрям стимулювання складається з двох взаємопов'язаних напрямів стимулювання сталого розвитку регіону – інвестиційного та інноваційного стимулювання. Інвестиційне стимулювання

спрямоване на забезпечення капіталовкладень у соціальну, економічну й екологічну сфери регіону для досягнення сталого розвитку регіональної соціоєколого-економічної системи. Для того щоб цього досягти, потрібно прагнути створити сприятливий інвестиційний клімат регіону.

Інвестиційно-інноваційне стимулювання сталого розвитку регіону пов'язане з фінансами комерційних підприємств усіх форм власності та фінансами громадських установ і добродійних фондів, що діють у регіоні (кошти, що залучаються від таких суб'єктів господарювання, повинні бути спрямовані на вкладення в певні соціоєколого-економічні проекти, що реалізуються в регіоні). Також вагомою є роль зведеного бюджету регіону (у частині здійснення бюджетного інвестування в пріоритетні соціальні, економічні чи екологічні проекти) та фінансів домогосподарств регіону (залучення тимчасово вільних коштів населення для їх інвестування у важливі, з погляду сталого розвитку, проекти).

Інноваційне стимулювання сталого розвитку регіону повинне передбачати залучення коштів на розвиток інновацій у соціальній, економічній та екологічній сферах, спрямовані на досягнення сталого розвитку регіону. Для того, щоб сприяти розвитку інноваційного стимулювання сталого розвитку регіону, потрібно враховувати такий важливий фактор досягнення сталого розвитку регіону, як науково-технічний прогрес. Під впливом впровадження у виробництво науково-технічних досягнень відбуваються зміни в показнику як пропозиції, так і попиту.

Важливим джерелом залучення коштів у контексті інвестиційно-інноваційного стимулювання сталого розвитку регіону повинне стати використання коштів внутрішніх і зовнішніх інвесторів для фінансування важливих галузей економіки (таких, що використовують нові наукові досягнення та впроваджують у виробництво основні ідеї сталого розвитку регіону – альтернативна енергетика, сталі сільське господарство, переробна галузь, сфера послуг, орієнтована на сталий розвиток тощо), соціальної інфраструктури (створення безпечних умов проживання населення регіону) й охорони навколишнього середовища (підвищення біорізноманітності та відновлення довкілля регіону).

Висновки й перспективи подальших досліджень. Отже, варто відзначити, що для того, щоб вирішити проблемні питання в розвитку суб'єктів, які виконують діяльність, пов'язану з природокористуванням, і заради досягнення сталого розвитку регіону, потрібно:

- фінансово сприяти інноваційному інвестуванню регіональної науки та технологій, спрямованих на відновлення екологічної рівноваги, досягнення соціальної справедливості й забезпечення економічного росту регіонів за рахунок упровадження наукоємних інвестиційних проектів;
- фінансувати інновації на відновлення первісних якостей використаних ресурсів регіонів, що спрямовані на відновлення природно-ресурсного потенціалу регіону, забезпечення придатності використання ресурсів із метою досягнення сталого розвитку регіону;
- фінансувати регіональні соціоєкологоорієнтовані та інвестиційні проекти, спрямовані на розвиток регіонів, забезпечення сталого розвитку регіонів;
- проводити фінансове стимулювання наукових установ та закладів вищої освіти, що функціонують у регіонах і займаються НДДКР;
- фінансувати пошук, відбір та сприяння впровадженню у виробничий процес науково-технічних проектів у студентському середовищі;
- стимулювати створення малих інноваційних підприємств за допомогою регіональної інфраструктури інновацій тощо.

Джерела та література

1. Герасимчук З. В., Поліщук В. Г. Стимулювання сталого розвитку регіону: теорія, методологія, практика: монографія. Луцьк: РВВ ЛНТУ, 2011. 516 с.
2. Гусев В. О., Мужилко О. О. Парадигма сталого інноваційного розвитку України. *Економіка та держава*. 2011. № 9. С. 115–118.
3. Лимич Ю. В. Організаційно-економічний механізм використання інноваційно-інвестиційного потенціалу сталого розвитку. *Менеджер*. 2014. № 1 (67). С. 201–208.
4. Сталий розвиток: світоглядна ідеологія майбутнього: [монографія] / [Хвесик М. А., Бистряков І. К., Левковська Л. В., Пилипів В. В.]; за ред. акад. НААН України М. А. Хвесика. Київ: Держ. установа «Інститут економіки природокористування та сталого розвитку Національної академії наук України», 2012. 465 с.
5. Стегней М. І. Інвестиційно-інноваційні домінанти сталого розвитку територіальних одиниць. *Економічний вісник Запорізької державної інженерної академії*. 2016. Вип. 2 (02). С. 59–65.

6. Флегантова Анна Леонідівна. Державна політика формування інноваційно-інвестиційного потенціалу розвитку національної економіки: дис. ... канд. екон. наук за спец.: 08.00.03 – економіка та управління національним господарством. Полтава, 2016. 245 с.
7. Шляхи підвищення інвестиційної діяльності в Україні: монографія / [Федоренко В. Г., Степанов Д. В., Чувадинський О. Г. та ін.]; за заг. ред. В. Г. Федоренка. Ніжин: «Видавництво Аспект-Поліграф», 2003. 724 с.
8. Юринець З. В., Круглякова В. В., Петрух О. А. Інноваційно-інвестиційна політика держави: стан та особливості розвитку. *Економіка і суспільство*. 2016. Вип. № 4. С. 108–113.

References

1. Gherasymchuk Z. V., Polishhuk V. Gh (2011). Stymuljuvannja stalogho rozvytku rehionu: teorija, metodologhija, praktyka: monoghrafija [Stimulating the Sustainable Development of the Region: Theory, Methodology, Practice: Monograph]. *Lucjk: RVV LNTU – Lutsk: RVB LNTU*, 516 [in Ukrainian].
2. Ghusjev V. O., Muzhylko O. O. (2011). Paradyghma stalogho innovacijnogho rozvytku Ukrajiny [Paradigm of Sustainable Innovation Development of Ukraine]. *Ekonomika ta derzhava – Economy and the state*, 9, 115–118 [in Ukrainian].
3. Lymych Ju. V. (2014). Orghanizacijno-ekonomichnyj mekhanizm vykorystannja innovacijno-investycijnogho potencialu stalogho rozvytku [Organizational-economic mechanism of using innovation-investment potential of sustainable development]. *Menedzher - The manager*, 1(67), 201–208 [in Ukrainian].
4. Khvesyk M. A., Bystrjakov I. K., Levkovsjka L. V., Pylypiv V. V. (2012). Stalyj rozvytok: svitoghljedna ideologhija majbutnjogho : monoghrafija [Sustainable development: world-view ideology of the future: Monograph]. K. : Derzhavna ustanova «Instytut ekonomiky pryrodokorystuvannja ta stalogho rozvytku Nacionaljnoji akademiji nauk Ukrajiny». – K.: *State institution «Institute of the Natural Resources Economics and Sustainable Development of the National Academy of Sciences of Ukraine»*. 465 [in Ukrainian].
5. Steghnej M. I. (2016). Investycijno-innovacijni dominanty stalogho rozvytku terytorialjnykh odynycj [Investment and innovation domains of sustainable development of territorial units]. *Ekonomichnyj visnyk Zaporizkoho derzhavnoji inzhenernoji akademiji – Economic Bulletin of the Zaporizhzhya State Engineering Academy*, 2(02), 59–65 [in Ukrainian].
6. Flegantova Anna Leonidivna (2016). Derzhavna polityka formuvannja innovacijno-investycijnogho potencialu rozvytku nacionaljnoji ekonomiky [State policy of formation of innovation and investment potential of development of the national economy]. *Dys. na zdobuttja naukovogho stupenja kandydata ekonomichnykh nauk za specialnistju 08.00.03 – ekonomika ta upravlinnja nacionalnym ghospodarstvom - Dis. for obtaining a scientific degree of the candidate of economic sciences in the specialty 08.00.03 – economics and management of the national economy*. – Poltava – Poltava, 245 [in Ukrainian].
7. Fedorenko V. Gh., Stepanov D. V., Chuvadynsjkyj O. Gh. (2003). Shljakhy pidvyshennja investycijnoji dijalnosti v Ukrajini: monoghrafija [Ways to increase investment activity in Ukraine: Monograph]. *Nizhyn : «Vydavnytvo Aspekt-Poligraph»* – Nizhyn: «Publishing Aspect-Polygraph». 724 [in Ukrainian].
8. Jurynecj Z. V., Krughljakova V. V., Petrukh O. A. (2016). Innovacijno-investycijna polityka derzhavy: stan ta osoblyvosti rozvytku [Innovation and investment policy of the state: the state and peculiarities of development]. *Ekonomika i suspilstvo – Economy and Societ.* 4. 108–113 [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції 11.09.2018 р.